

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 3609/15
17.3.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље Г. И., оснивача СЗР "Г" из Б., ул. ..., ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-431-02-00008/2014-G1000 од 2.12.2014. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.3.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем се одбија, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Стари град, број 431-2К/І 21/112-1 од 30.11.2012. године, којим је тужиљи Г. И., оснивачу СЗР "Г" из Б., ул. ..., утврђен коначан износ пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности за период од 1.1.2008. године до 31.12.2008. године, у износу од 799.070,20 динара, обрачунат на пореску основицу - опорезиву добит у укупном износу од 7.990.702,00 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 2.3.2015. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога, уз напомену да је тужени орган на штету пореског обвезника повредио начело фактицитета, прописано Законом о пореском поступку и пореској администрацији. У тужби је наведено да на основу одредбе члана 3. ст. 1. и 2. Закона о условном отпису камата и мировању пореског дуга, тужиља, као порески обвезник, испуњава услове да јој главни порески дуг који није измирен до дана

ступања на снагу тог закона, као малом пореском обвезнику, мирује до 31.12.2014. године. Такође је наведено да се у првостепеном решењу констатује да нема доказа да је између пореског обвезника СЗР "Г." и наведених предузећа дошло до промета добара и услуга, али нема доказа ни да није дошло, поготову што је допунским налазом и мишљењем сталног вештака утврђено да је у целости измирена пореска обавеза по решењу Пореске управе од 22.4.2008. године, са обрачунатом каматом до 31.12.2008. године. Такође је наведено да је обрачунат порез на друге приходе по основу непризнатих рачуна за "Телеком", "Теленор" и "Инфостан", иако се поменути трошкови односе на пословање обвезника, коме је ту и седиште, а гласе на чланове његове породице јер су њихово власништво. Истакнуто је да је као основица пореза и доприноса искоришћена највиша основица за 2008. годину од 2.740.440,00 динара, иако није утврђена опорезива добит. Тужила наводи да је решењем Првог основног суда у Београду К .../2010 обустављен кривични поступак који се пред тим судом водио против ње и њеног оца, јер је тужила уплатила новчани износ од 145.380,00 динара у корист града Београда, а њен отац износ од 369.136,00 динара. Предложено је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да обавезе туженог да тужили накнади трошкове управног спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да је тужба неоснована из разлога датих у оспореном решењу, предлажући да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према наводима из образложења оспореног решења и стања у списима предмета, предметна пореска обавеза је тужили утврђена по спроведеном поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на доходак грађана за период од 1.1.2008. године до 31.12.2008. године, и то након што је тужени орган својим решењем број 4311-134/2009-20 од 10.7.2012. године поништио првобитно донето решење првостепеног органа у овој ствари, наложивши да у поновном поступку саслуша пореског обвезника и образложи начин утврђивања пореске основице – опорезиве добити. Доносећи ожалбено решење у поновном поступку, првостепени орган је утврдио чињенично стање у вези са којим је утврђена пореска основица за обрачун пореза на доходак грађана за период од 1.1.2008. године до 31.12.2008. године, и то тако што је извршена корекција у делу Пореског биланса - усклађивањем расхода на редним бројевима 7, 12, 13 и 14. Пореског биланса, на начин ближе назначен у оспореном решењу. Утврђено је, наиме, да на редном броју 7. Пореског биланса увећана добит за износ од 233.244,33 динара, тако што нису документовани расходи у износима ближе назначеним у оспореном решењу, и то по основу трошкова: режијског материјала, електричне енергије, комуналних услуга, интелектуалних услуга, те трошкови извршених плаћања у 2007. години, за које је утврђено да су књижени на основу извода о плаћању без примљеног рачуна, односно другог документа за књижење, услед чега је, сагласно одредби члана 7а став 1. тачка 1. Закона о порезу на добит предузећа, те трошкове требало исказати као недокументоване трошкове који падају на терет расхода који се не могу документовати. Такође је у поновном поступку извршена корекција у делу Пореског биланса за 2008. годину – усклађивање расхода на редном броју 12. Пореског биланса којима је увећана добит за износ од 4.628.382,43 динара, и то на име путних трошкова запосленим радницима без одговарајуће документације, као и на име неблаговремено плаћених пореза, доприноса и других јавних дажбина, у износима ближе назначеним у оспореном решењу, услед чега је, сагласно одредби члана 7а став 1. тачка 5. Закона о порезу на добит предузећа, те трошкове требало исказати на

позицији 12. Пореског биланса, као трошкове који падају на терет расхода који се не признају због неблагоприятно плаћених пореза, доприноса и других јавних дажбина. Такође је на редном броју 13. Пореског биланса утврђена корекција у погледу увећавања расхода увећавањем добити пословне године за износ од 119.025,00 динара, и то на име материјалних трошкова и плаћене казне по решењу Пореске управе у прекршајном поступку, као и на име трошкова принудне наплате, с обзиром на то да се, сагласно одредби члана 7а став 1. тачка 6. Закона о порезу на добит предузећа, на терет расхода не признају новчане казне које изриче надлежни орган. Најзад су на редном броју 14. Пореског биланса утврђене неправилности утврђене на име исказаног одбитка претходног пореза у износу од 1.888.114,00 динара, јер је утврђено да између пореског обвезника, чији је оснивач овде тужила и предузећа наведених у оспореном решењу, нема доказа да је дошло до промета добара, као и на име трошкова телефонских услуга који не гласе на име оснивача пореског обвезника, већ физичких лица који су чланови породичног домаћинства оснивача пореског обвезника, те на име трошкова комуналних услуга, ближе назначених у оспореном решењу, а за које је утврђено да је те трошкове требало исказати на позицији 14. Пореског биланса, сагласно одредби члана 7а став 1. тачка 8. Закона о порезу на доходак грађана, као трошкове настале у сврху обављања пословне делатности.

Полазећи од наведеног, тужени орган је, по налажењу Управног суда, правилно закључио да је пореска основица – опорезива добит, на коју је обрачунат порез на доходак грађана на приход од обављања самосталне делатности, у свему утврђена према одредбама члана 33. ст. 1. и 2. и члана 110. став 1. тачка 1. Закона о порезу на доходак грађана, ближе наведених у оспореном решењу, као и одредаба Закона о порезу на добит предузећа, на које се тужени орган позвао у оспореном решењу, те одредаба чл. 43. и 51. Закона о порезу на добит предузећа, на основу чега је закључено да је првостепени поступак правилно спроведен и да је ожалбено решење правилно и на закону засновано.

Разматрајући наводе жалбе, поновљене и у тужби којом је покренут овај управни спор, Управни суд је оцени да је тужени орган правилно закључио да исти нису основани, те да стога нису од утицаја на другачије одлучивање у овој ствари. Ценећи, наиме, жалбени навод који се односи на мировање пореског дуга, тужени орган, по оцени Суда, правилно закључује да питање мировања пореског дуга није предмет ове управне ствари, те да стога не могу утицати на другачије одлучивање у истој. Такође су, по оцени Суда, неосновани наводи којима се правилност и законитост решења туженог органа спори указивањем на то да истим није доказано да до промета оствареног између пореског обвезника у овој ствари и предузећа наведених у оспореном решењу није дошло, будући да се чињеница оствареног промета доказује прописаном документацијом, за коју је, по спроведеном поступку теренске контроле, утврђено да тужила не поседује. Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да исти нису до утицаја на другачије одлучивање у овој ствари, будући да је оспорено решење правилно и на закону засновано из разлога који су у њему дати.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Суд је решавао без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је нашао да је неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова спора, па је на основу чл. 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр.72/11), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.3.2017. године, 12 У 3609/15

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП